

Papa Francesc: Qui és Jesús per a mi?

A l'Àngelus del diumenge 23 d'agost el Papa Francesc ens formula la pregunta: Qui és Jesús per a mi?

24/08/2020

Estimats germans i germanes, bon dia!

L'Evangeli d'aquest diumenge (cfr. *Mt* 16,13-20) presenta el moment en què Pere professa la fe en Jesús com a Messies i Fill de Déu. Aquesta confessió de l'apòstol és provocada

pel mateix Jesús, que vol menar els deixebles a fer el pas decisiu en la seva relació amb Ell. De fet, tot el camí de Jesús amb els que el segueixen, especialment amb els Dotze, és un camí d'educació de la fe. Primer de tot Ell demana: «Qui diu la gent que és el Fill de l'home?» (V. 13). Als apòstols els agradava parlar de la gent, com a tots nosaltres. La xafarderia agrada. Parlar dels altres no és tan exigent, per això, perquè ens agrada; també "escorxar" els altres. En aquest cas ja es requereix la perspectiva de la fe i no la xafarderia, és a dir, pregunta: "Qui diu la gent que soc jo?". I els deixebles sembla que fan una competició en referir les diferents opcions, que potser en gran part ells mateixos compartien. Ells mateixos compartien que, bàsicament, Jesús de Natzaret era considerat un profeta (v. 14).

Amb la segona pregunta, Jesús els toca directament: «¿qui dieu que soc?» (v. 15). En aquest punt, ens sembla percebre un instant de silenci, perquè cada un dels presents és cridat a involucrar-se, manifestant el motiu pel qual segueix Jesús; per això és més que legítima una certa vacil·lació. També si jo ara us demanés a vosaltres: "Per a tu, qui és Jesús?", hi haurà una mica de vacil·lació. Els treu la vergonya Simó, que amb ímpetu declara: «Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu» (v. 16). Aquesta resposta, tan plena i lluminosa, no li ve del seu ímpetu, per generós que sigui —Pere era generós—, sinó que és fruit d'una gràcia particular del Pare del cel. De fet, Jesús mateix ho diu: «No t'ho ha revelat la carn ni la sang, és a dir la cultura, el que has estudiat; no, això no t'ho ha revelat. T'ho ha revelat el meu Pare del cel» (v. 17). Confessar Jesús és una gràcia del Pare. Dir que Jesús és el Fill de Déu viu, que és el

Redemptor, és una gràcia que nosaltres hem de demanar: "Pere, dóna'm la gràcia de confessar Jesús". Al mateix temps, el Senyor reconeix la ràpida correspondència de Simó amb la inspiració de la gràcia i per tant afegeix, en to solemne: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar» (v. 18). Amb aquesta afirmació, Jesús fa entendre a Simó el sentit del nou nom que li ha donat, "Pere": la fe que acaba de manifestar és la "pedra" indestructible sobre la qual el Fill de Déu vol construir la seva Església, és a dir la Comunitat. I l'Església va endavant sempre sobre la fe de Pere, sobre la fe que Jesús reconeix [en Pere] i el fa cap de l'Església.

Avui, escoltem dirigida a cada un de nosaltres la pregunta de Jesús: "I vosaltres, qui dieu que soc jo?". A cada un de nosaltres. I cada un de

nosaltres cal que doni una resposta no teòrica, sinó que involucra la fe, és a dir la vida, perquè la fe és vida! "Per a mi tu ets...", i dir la confessió de Jesús. Una resposta que ens demana també a nosaltres, com als primers deixebles, l'escolta interior de la veu del Pare i la consonància amb allò que l'Església, reunida al voltant de Pere, continua proclamant. Es tracta d'entendre qui és per a nosaltres el Crist: si Ell és el centre de la nostra vida, si Ell és la fi de tot el nostre compromís en l'Església, del nostre compromís en la societat. Qui és Jesús per a mi? Qui és Jesucrist per a tu, per a tu, per a tu ... Una resposta que nosaltres hem de donar cada dia.

Però estigueu atents: és indispensable i lloable que la pastoral de les nostres comunitats estigui oberta a les moltes pobreses i emergències que són per tot arreu. La caritat és sempre la via mestra del

camí de fe, de la perfecció de la fe. Cal que les obres de solidaritat, les obres de caritat que nosaltres fem, però, no desviïn del contacte amb el Senyor Jesús. La caritat cristiana no és simple filantropia sinó, d'una banda, és mirar l'altre amb els mateixos ulls que Jesús; i de l'altra, és veure Jesús en el rostre del pobre. Aquest és el camí veritable de la caritat cristiana, amb Jesús al centre, sempre. Maria Santíssima, beata perquè ha cregut, sigui per a nosaltres guia i model en el camí de la fe en el Crist, i ens faci conscients que la confiança en Ell dóna sentit ple a la nostra caritat i a tota la nostra existència.
